

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ALEŠ MAVER: OD KLINOPISA DO TEODORE

Podatki o knjigi

- Naslov: Od klinopisa do Teodore
- Podnaslov: Sprehod skozi zgodovino starega veka
- Avtor: dr. Aleš Maver
- Zemljevidi: dr. Igor Žiberna
- Zbirka: Redna zbirka 2019
- Urednica: Mateja Kvartič Dolinšek
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavahi
- Število strani: 332
- ISBN: 978-961-278-410-2
- Cena: 23 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2018

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Iskriv oris preteklosti širšega sredozemskega prostora

Avtor se sprehodi po Sredozemlju v starem veku in nas preko Egipta, čez Grčijo in Rim pripelje v čas zgodnjega krščanstva, ki mu nameni obširen kos besedilne pogače, in zaključí s koncem antike na slovenskih tleh.

Pregled staroveške zgodovine poleg nespornih znanih dejstev nosi avtorjev osebni pečat. V nasprotju z vrstniki in današnjimi fanti, ki jih najbolj zanimajo brzostrelke in vesoljske ladje, so njega že zgodaj zastrupile volilne skrinjice in z njimi povezane številke. Zato se je najbolj razpisal in razvnel ob opisih politične zgodovine, državnih ureditev, volilnih procedur in političnih spletk. Avtor nikakor ni kakšen dolgočasni zgodovinar, pač pa iskriv pripovedovalec. Kot vstopna točka je že v naslovu naveden klinopis, ena od najzgodnejših, če že ne najzgodnejša pisava v človeški zgodovini; zaključí pa avtor svojo časovno zamejitev z ženskim imenom, spretno in inteligentno ženo vzhodnorimskega cesarja Justijana I. Velikega, Slovencem znanega iz Finžgarjevega romana *Pod svobodnim soncem*.

Prav nič dolgočasen zgodovinski učbenik bo tako študente kot tudi druge, ki zastržejo z ušesi ob omembi preteklosti, razveselil z neobičajnim pristopom. Zagotovo pa knjiga tudi ljubiteljskih bralcev ne bo pustila hladnih. Obogatena je z zemljevidi, tabelami in slikami, da bo potovanje še prijetnejše.

O avtorju

Aleš Maver je maturiral na II. gimnaziji Maribor. Študiral je slovenščino, latinščino in teologijo. Diplomiral je na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani ter Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani, doktoriral pa na Oddelku za zgodovino ljubljanske filozofske fakultete z disertacijo *Politična zgodovina v latinskem krščanskem zgodovinopisju 4. in 5. stoletja*. Je docent za zgodovino starega veka in lektor za latinščino na Filozofski fakulteti Univerze v Mariboru ter profesor latinščine in teologije pri katedri za zgodovino Cerkev in patrologijo na Teološki fakulteti. Dejaven je kot prevajalec in pisec člankov in odgovorni urednik ter kolumnist spletnega magazina Časnik. Njegov opus obsega preko dvesto samostojnih del, prevodov in znanstvenih člankov. Sodeluje tudi pri Zboru za republiko.

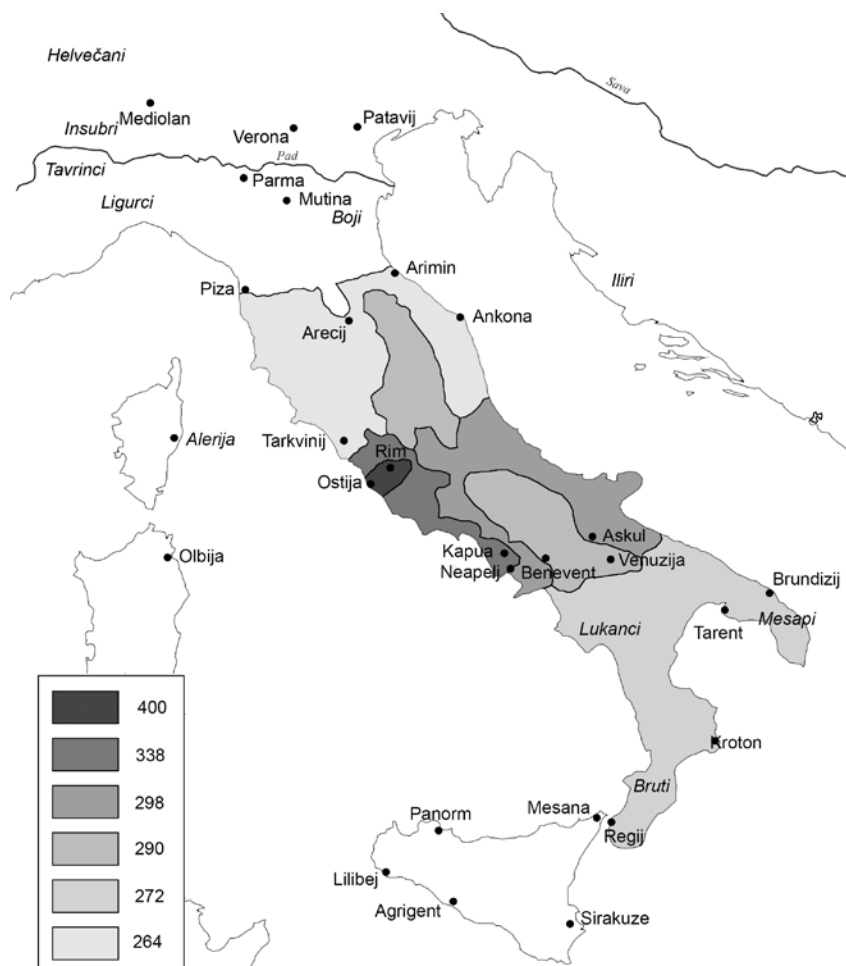
Odlomki iz knjige

Zadnji vzdihljaj sumerskega jezika na velikem zgodovinskem odru je bil zakonik sumerskega kralja Lipit-Ištarja iz omenjene dinastije, nastal nekje v prvi polovici 19. stoletja pr. Kr. Nasledil je Urnamujevo in napovedoval obsežnejše Hamurabijevo prizadevanje na zakonodajnem področju. Ton zakonika naj ponazori eno njegovih določil:

Če moževa žena slednjemu ni rodila otrok, vlačuga z javnega trga pa mu je rodila otroke, naj mož tej vlačugi priskrbi žito, olje in obleko. Otroci, ki mu jih je rodila vlačuga, bodo njegovi dediči, a dokler živi njegova žena, vlačuga ne bo prebivala v hiši z njegovo ženo. (Str. 51)

Za ženske je bila homerska doba vsekakor med boljšimi v grški zgodovini, vsaj če sodimo po obeh epih. Hlač vsaj občasno pri Homerju ne nosijo samo boginje, zlasti Atena in Hera, marveč tudi številne zemljanke. Navsezadnje si grška junaka Ahil in Agamemnon na začetku Iliade v lase sploh skočita zaradi ženske. Tolikšne moške pozornosti v družbi, ki so jo vedno obvladovali dedci, in takšnega javnega vpliva lepši spol pozneje ni bil deležen, še posebej ne v »demokratskih« Atenah, kjer žensk v javnosti praktično ni bilo. (Str. 132)

V splošno evropsko zakladnico je predvsem po Liviju in pesniku Vergiliju (70–19 pr. Kr.) prešla dodelana mitološko-zgodovinska drama o nastanku Rima. Za njegovega predhodnika je obveljalo mesto Alba Longa 20 kilometrov jugovzhodno od njega, ki naj bi ga ustanovil Askanij ali Jul, sin trojanskega junaka Eneja. Slednji, domnevno sin Trojanca Anhiza in boginje Venere, naj bi preživel uničenje Troje (in tam pustil svojo prvo ženo) ter se po ovinku v Kartagini naselil v Italiji, kjer se je poročil s hčerjo latinskega kralja Latina Lavinijo. Po dolgih stoletjih je Albi Longi zavladal kralj Proka, ki je imel dva sinova, dobrega, a butastega Numitorja in pokvarjenega, a sposobnega Amulija. Numitor je seveda potegnil kratko, čeprav je kot starejši sin zavladal, Amulij pa je ubil njegovega sina in njegovo hčer Reo Silvijo postavil za vestalko, se pravi, da se ni smela poročiti in imeti otrok. Kljub temu si jo je (?) zaželel bog Mars, nakar je spočela in rodila dvojčka Romula in Rema. Ker po zaslugi volkulje ni uspela zlobna Amulijeva nakana, da bi se ju odkrižal, sta dorasla v krepka fanta, skrajšala lažnega kralja za glavo in znova ustoličila nesrečnega dedka. Kljub temu nista hotela živeti pod njegovim žezlom, marveč sta se odločila ustanoviti novo mesto. Med njima je izbruhnil spor, Rem je za izhodišče izbral grič Aventin (rimski Bronx), Romul pa Palatin (rimski Manhattan). Uspešnejši je bil Romul, ki je kmalu pokončal brata in postal – po izročilu – 21. aprila 753 pr. Kr. »oče Rima«. Poskrbel je tudi za njegov obstanek, ko je zrežiral ugrabitev Sabink. Kot prvi kralj naj bi vladal osemindeset let. (Str. 186–187)

Ljudstva in plemena v Italiji in vzpon Rima